

Tantadruj

Zgodba govori o vaških norčkih, ki preživljajo skupaj vsak dan. Tantadruj hodi po sejmišču in kupuje zvonce, ki jih je zbiral za prijateljico. Sreča svoje prijatelje. Ko je kupil vse zvonce, so se norčki skupaj odpravili v gostilno. Tam je kmalu nastal prepir in odšli so k Hotejcu prenočit. Hotejc je bil njihov varuh, nudil jim je hrano in prenočišče. Zaradi prepira v gostilni se je Tantadrujeva družina odpravila drugam.

Korakali so mimo pokopališča in Tantadruj je povedal, da mu je župnik nekoč rekel, da mora vsak trpeti, preden pride do jame. Norčki so ugotovili, da je Tantadruj že dovolj trpel in zavili so na pokopališče, da ga zakopljejo. Tantadruj je legel v jamo, norčki so mu zapeli v slovo in ga začeli zasipati. Ko je zemlja padala nanj, se je spomnil, da pri vsakem pogrebu zvoni. Zato je Matic odšel zvonit. Zvonjenje je odmevalo skozi noč. Meščani so mislili, da zvonec oznanja požar, zato so tekli k pokopališču. Tam so našli norčke, ki so zasovali jamo. Ko so Tantadruja spravili iz jame, je le ta župnika, kot že večkrat prej, vprašal, če je to pravi način, da umre, kajti že od malih nog si je žele umreti, ker je mislil, da bo edino tako srečen. Tako je mislil, zato ker mu je mati večkrat dejala: "Otrok božji, ti boš srečen šele, ko boš umrl." In tako si je Tantadruj najbolj od vsega na svetu želel umreti.

Ko je župnik Tantadruju povedal, da doslej še nobena od njegovih različic smrti ni bila prava, je vse norčke poslal domov. Vsakega po svoji dolini, da ne bi zopet prišli skupaj in potuhtali kakšne neumnosti.